

del

Sindicato Musical de Granollers y su Comarca**Per l'enaltiment
del Sindicat**

Hom creia que, després dels aventatges, que estan en el convenciment de tots, que ha reportat el Sindicat, no seria necessari haver d'anar amb coaccions, ni exigències, per a imposar la disciplina que deu haver d'existir perquè la nostra Associació siga l'arma poderosa per a la defensa del nostres drets.

Més, és trist confessar-ho; hem arribat a uns moments perillosos de derrotisme; s'ha creat, per part d'alguns, un ambient tan hostil contra el Sindicat, que cal que tots els que l'estimem, procurem estar alerta, si no volem tornar a aquells temps que ja haurien d'haver passat a la història.

Perquè és vergonyós, fa pena, veure el poc amor amb que certs individus parlen del Sindicat. Molt depressa han oblidat els beneficis, morals i materials, que amb el mateix hem aconseguit. No recorden els balls, acabats quan ja havia sortit el sol, que es perllongaven fins a les set i alguns cops fins a les vuit; obliden el treball feixuc i cansat que teníem de fer, amb tot i semblar que fèiem el *senyor*; obliden també que, a més d'ésser en detriment de la salut, mantes vegades fins anava acompanyat d'atacs al respecte que deu haver de tenir tot home.

No saben comprendre, aquests individus, el lligam, l'estat de consciència que

crea el Sindicat. No saben veure que la mesquinesa d'uns cèntims, que es paguen cada mes; que el deixament d'un xic de la llibertat individual de cadascú, en benefici de la col·lectivitat, són concessions que, encara que no ho sembli, són pagades amb escreix per les millores que, gràcies a la unió, s'aconsegueixen.

Per això és necessari que s'acabi aquesta guerra sorda, impròpia entre companys; que desapareguin els odis i les rivalitats, procurant que, si n'hi han, que siguin en el terreny artístic, mai en el tracte social. Procurem complir els acords que, sobre les tarifes de treball, existeixen. Deixem de banda competències, que sempre són ruïnoses pels que les fan, i anem tots plegats, amb fè i bona voluntat, a procurar perquè el Sindicat siga l'arbre d'apoi contra les vexacions i intemperàncies dels que creuen que el músic és un ésser indefens per a imposar a altri el respecte al qual té dret com tothom.

Tornar enrera del que s'ha aconseguit amb tants i tants afanys, mai! Això no ho permeterem, mentre ens quedin forces per a la lluita.

Siguem homes; deixem de banda egoïsmes i mesquineses; aixafem aquests éssers indiferents i panxacontentes, per-torbadors de tota classe de progrés, i continuem l'obra que, per damunt de les misèries de la vida, ens eleva i ens dignifica.